

Ο ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΜΟΥΥ

Τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ νέαν αὐτοῦ θέσιν ὁ μέχρι τοῦδε ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. δὲ Μοῦύ. Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μοῦύ, ἰδίως μετὰ τὰ τελευταῖα πολιτικά γεγονότα, κατέστη γνωστότατον καὶ ἀγαπητόν ἐν Ἑλλάδι. Οἱ φίλοι κατὰ τὴν παρομιάν δοκιμάζονται ἐν ταῖς ἀτυχίαις, ἐν τῇ προσφάτῳ δ' ἐθνικῇ δοκιμασίᾳ, ὁ κόμης Μοῦύ τρανῶς ἀπέδειξεν ὅτι ἐνεφορεῖτο εἰλικρινοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Φόρον μικρὸν εὐγνωμοσύνης ἀποτίοντες καὶ ἡμεῖς σήμερον εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ διακεκριμένον διπλωμάτην, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἐπιτάσσοντες βιογραφικὰς τινὰς σημειώσεις, εὐμενῶς ἡμῖν χρηγηθείσας.

Ὁ κόμης Μοῦύ ἔλκει τὸ γένος ἐξ ἀριστοκρατικοῦ τῆς Πικαρδίας οἴκου. Ἐγεννήθη δὲ τῷ 1835. Ἐν τῇ φιλολογίᾳ πρωτῶς ἀνεδείχθη δι' ἀξιολόγον ἱστορικοῦ ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον *San Carlos καὶ Φίλιππος Β'*, ὅπερ ἐκτιμῶσα τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἐβράβευσεν ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Γενόμενος ἔκτοτε γνωστός προσελήφθη ὡς συντάκτης διαφόρων ἐφημερίδων ἐν τῷ φιλολογικῷ μέρει. Ἐδημοσίευσεν δὲ πρὸς τούτοις διάφορα ἔργα ἱστορικά καὶ φιλολογικά, ἐν οἷς ἀνέκδοτον ἀλληλογραφίαν μεταξὺ τῆς κ. Geoffrin καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας Στανισλάου Πονιατόβσκη, Ἐπιστολὰς περὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τὴν Ὀμιλίαν περὶ τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, ἧτις ἐξεδόθη πρό τινος μόλις χρόνου. Ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὐρίσκεται νῦν νέον ἔργον τοῦ κ. Μοῦύ, αἰ μετὰ πολλῆς καλλιπερίας γεγραμμένα καὶ μεστὰ ἀρχαιολογικοῦ ἐνθουσιασμοῦ Ἐπιστολαὶ εἰς Ἀθηναίω, ὧν πολ-

λὰ ἀποσπάσματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν ταῖς στήλαις τῆς *Νέας Ἐπιθεωρήσεως*.

Τοῦ διπλωματικοῦ αὐτοῦ σταδίου κατήρξατο ὁ κόμης δὲ Μοῦύ, εἰσελθὼν κατὰ τῷ 1862 ὡς ἀκόλουθος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, τῷ 1865 προήχθη εἰς τρίτον γραμματέα, μετὰ τινὰ δ' ἔτη εἰς δεύτερον γραμματέα καὶ συντάκτην ἐν τῷ ὑπουργείῳ. Διορισθεὶς πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας, τῷ 1875, διηύθυνε καθ' ἀπασκὴν τὴν διάρκειαν τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γαλλικῆς πρεσβείας. Εἰς ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων δι' αὐτὸν παρέσχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ κυβέρνησις τοῦ ἀπέμειμεν αὐτῷ τὸ παροῦσιν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγ. Στεφάνου, ὁ κ. Μοῦύ ἀπεστάλη ὡς πρῶτος γραμματεὺς τῆς πρεσβείας εἰς Βερολίνον, ἐνθα καὶ παρεκάθησεν εἰς τὸ Συνέδριον, γενόμενος εἰς τῶν γραμματέων καὶ συντακτῶν αὐτοῦ. Τῷ 1880 μετεκλήθη εἰς Παρίσιον ἐν τῷ ὑπουργείῳ ὡς τμηματάρχης, κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος διορίσθη πρεσβευτὴς ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κ. Μοῦύ ἐνομοφύθη τῷ 1863 μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀμέτ, ἐγγόνης τοῦ στρατάρχου Junot καὶ τῆς δουκίσσης Ἀβραντῆς, ἀνεψίας τοῦ πρίγκιπος Στεφανόπουλι Κομνηνοῦ. Ἡ κυρία Μοῦύ, ἣν δὲν ἠτύχησαν νὰ γνωρίσωσιν αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἐκ πατρὸς ἀνήκει εἰς εὐκλεῆ οἰκογένειαν, οὐσα ἀνεψία τοῦ ναυάρχου Ἀμέτ, ἐνὸς τῶν ἐνδοξωτέρων ὀνομάτων τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, μεγάλως δὲ φημισθέντος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων.